

Váradi Péter

APÁMMAL EGY FÉNYKÉPEN

Van egy fotóm, még kinn a kertben készült.
Nyár volt, a meggy éppen megérni készült.
Elvirágzott már, de az apró meggyek
még zöldek voltak, minket úgy figyeltek.
A húsuk kemény volt, szorult a magvuk.
Vannak fotók, és senki nincsen rajtuk.

Már bosszant, *bármi* lesz
ebből, vagy bármi *nesz*.
A könny a sárba hull;
a hullám partra tesz.

Két meggy figyelt, két szem belül figyelt meg,
és néha ők sem láttak, úgy figyeltek.
Én ott voltam, de akkor annyi látszott,
két kisírt szem bent látja a világot.
Húsuk lágy volt, és úgy tapadt a magra.
Van egy fotóm, de senki sincsen rajta.

Már bosszant, *bármi* lesz
ebből, vagy bármi *nesz*.
A könny a sárba hull;
a hullám partra tesz.

Van egy fotóm, még kinn a kertben készült.
Mivel nem láttam akkor, kiegészült.
Könnyű, tudom, mi volt az ott a kertben,
csak ne kelljen a kertbe visszamennem.
Míntha a szem egy villán fennakadna.
Van egy fotóm, és senki nincsen rajta.

Hárs Ernő

FÁJDALMAK ORGONÁJA

Fél esztendeje, hogy játszik valaki rajtam,
s ahogyan hallgatom, nem éppen Bach-zenét.
Nyársakból, tükéből és késekből áll a dallam,
kimondva rám a csont-önkény ítéletét.